

Esiet vienoti

PREZIDENTS HENRIJS B. AIRINGS

Augstākā prezidija pirmais padomnieks

Pasaules Glābējs Jēzus Kristus par tiem, kas kļūs par daļu no Viņa Baznīcas, teica: „Esiet vienoti, un, ja jūs neesat vienoti, jūs neesat Mani” (M&D 38:27). Arī radot vīrieti un sievieti, vienotība laulībā nebija tikai kaut kas, uz ko Dievs cer; tas bija bauslis! „Tādēļ vīrs atstās tēvu un māti un pieķersies savai sievai, un tie kļūs par vienu miesu” (1. Mozus 2:24). Mūsu Debesu Tēvs grib, lai mūsu sirdis būtu saistītas kopā. Šāda vienotība mīlestībā nav vienkārši ideāls. Tā ir nepieciešamība.

Prasība būt vienotiem ir spēkā ne tikai šajā dzīvē. Tā pastāv mūžīgi. Pirmo laulības noslēgšanu veica Dievs Ēdenes dārzā, kad Ādams un Ieva vēl nebija pakļauti nāvei. Jau no paša sākuma vīrietim un sievietei Viņš deva vēlēšanos apvienoties kopā kā vīram un sievai uz mūžu, lai dzīvotu ģimenē, pilnīgā un taisnīgā savienībā. Viņš deva Saviem bērniem vēlēšanos dzīvot mierā kopā ar visiem apkārtējiem.

Bet līdz ar Krišanu kļuva skaidrs, ka dzīvot vienotībā nebūs viegli. Tragēdija nelika sevi ilgi gaidīt. Kains nogalināja Ābelu, savu brāli. Ādama un Ievas bērni tika pakļauti

Sātana kārdinājumiem. Ar izveicību, naidu un viltību Sātans tiecas pēc sava mērķa. Tas ir pretējs mūsu Debesu Tēva un Glābēja mērķim. Viņi dotu mums pilnīgu vienotību un mūžīgu laimi. Sātans, Viņu un mūsu ienaidnieks, zināja par glābšanas ieceri jau pirms zemes radīšanas. Viņš zina, ka šis svētās un prieka pilnās ģimenes attiecības var pastāvēt tikai mūžīgā dzīvē. Sātans vēlētos mūs atraut no mūsu mīļotajiem un padarīt mūs nožēlojamus. Un tas ir viņš, kas pamudina cilvēku sirdis uz nesaskaņām, cerībā, ka mēs tiksim sadalīti un atšķirti.

Katrs no mums ir izjutis gan vienotību, gan atšķirtību. Dažreiz ģimenē un iespējams citās vietās, mēs esam pamanījuši to dzīves daļu, kad kāds ar mīlestību un ziedošanas cita cilvēka intereses liek augstāk par savējām. Un katrs no mums pazīst bēdas un vientulības sajūtu, kad esam šķirti un vieni. Nevienam nav jāsaka mums priekšā, ko no šīm sajūtām izvēlēties. Mēs to zinām paši. Bet mums ir nepieciešama cerība tam, ka vienotību mēs varēsim piedzīvot šajā dzīvē un ka būsim cienīgi, lai baudītu to mūžīgi nākamajā pasaulē. Mums ir jāzina, kādā veidā šī dižā svētība nāk, lai mēs varam zināt, kas mums ir jādara.

Mūsu raksturs var mainīties

Pasaules Glābējs runāja par šo vienotību un par to, kā mūsu raksturi tiks izmainīti, lai to sasniegtu. Viņš par to skaidri mācīja lūgšanā, kuru Viņš teica Savā pēdējā tikšanās reizē ar apustuļiem pirms Savas nāves. Šī dievišķīgi skaistā lūgšana ir pierakstīta Jāņa grāmatā. Drīz vien Viņam būs jānes briesmīgs upuris mūsu visu labā, kas padarīs iespējamu mūžīgo dzīvi. Viņš grasījās pamest apustuļus, kurus Viņš bija ordinējis, kurus Viņš bija mīlējis un kuriem Viņš atstās atslēgas, lai vadītu Viņa Baznīcu. Un tā Viņš lūdza Savu Tēvu — pilnīgs Dēls lūdza pilnīgu Vecāku. Mēs redzam Viņa vārdos to, kādā veidā ģimenes un visi mūsu Debesu Tēva bērni, kas seko Glābējam un Viņa kalpiem, tiks vienoti:

„Tāpat kā Tu Mani esi sūtījis pasaulē, arī Es viņus esmu sūtījis pasaulē.

Un viņu labā Es pats svētījos nāvē, lai arī viņi būtu patiesībā svētīti.

Bet ne par viņiem vien Es lūdzu, bet arī par tiem, kas caur viņu vārdiem Man ticēs;

Lai visi ir viens, itin kā Tu, Tēvs, Mani un Es Tevī, lai arī viņi ir Mūsos, lai pasaule ticētu, ka Tu Mani esi sūtījis” (Jāņa 17:18–21).

Šajos dažos vārdos Viņš paskaidroja, kā Jēzus Kristus evaņģēlijs ļauj vienot sirdis. Tie, kas noticēs patiesībai, kuru Viņš mācīja, varēs pieņemt priekšrakstus un derības, kuras piedāvā Viņa pilnvarotie kalpi. Tād, caur paklausību šiem priekšrakstiem un derībām, viņu raksturi tiks izmainīti. Glābēja veiktā Grēku Izpiršana šādā veidā padara iespējamu mums būt iesvētītiem. Tād mēs varam dzīvot vienotībā, kas mums arī ir jādara, lai iegūtu mieru šajā dzīvē un lai mēs dzīvotu ar Tēvu un Viņa Dēlu mūžīgi.

Apustuļu un praviešu kalpošanas mērķis tajās dienās, kā arī šodien, ir vest Ādama un Ievas bērnus uz vienotību Jēzus Kristus ticībā. Galīgais mērķis tam, ko viņi mācīja un tam, ko mēs mācām, ir ģimeņu savienošana: vīru, sievu, bērnu, mazbērnu, senču un, beidzot visu Ādama un Ievas ģimenes locekļu, kas izvēlēšies vienotības ceļu, apvienošana.

Jūs atceraties kā Glābējs lūdza: „Viņu labā” — runājot par apustuļiem — „Es pats svētījos nāvē, lai arī viņi būtu patiesībā svētīti” (Jāņa 17:19). Svētais Gars ir iesvētītājs. Viņš var kļūt par mūsu pavadoni, jo Tās Kungs atjaunoja Melhisedeka priesterību caur pravieti Džozefu Smitu. Priesterības atslēgas atkal ir uz zemes. Ar to spēku mēs

varam noslēgt derības, kas ļauj Svētajam Garam būt patstāvīgi kopā ar mums.

Tur, kur šis Gars ir kopā ar cilvēkiem, mēs varam saņemt saskaņu. Gars dod liecību par patiesību mūsu sirdī, kas vieno tos, kas dalās šajā liecībā. Dieva Gars nekad nerada strīdus (skat. 3. Nef. 11:29). Šis Gars nekad nerada sajūtu, ka cilvēki ir atšķirīgi, kas noved pie nesaskaņām.¹ Paklausība Svētajam Garam ved uz personīgo mieru un vienotību ar citiem. Tās vieno dvēseles. Vienota ģimene, vienota Baznīca un miers pasaulē ir atkarīgs no dvēseļu vienotības.

Svētā Gara sabiedrība

Pat bērns var saprast, kas ir jādara, lai Svētais Gars būtu mūsu pavadonis. To mums pasaka Svētā Vakarēdiena lūgšana. Mēs to dzirdam katru nedēļu, kad apmeklējam Svētā Vakarēdiena sanāksmi. Tajos svētajos brīžos mēs atjaunojam derības, kuras noslēdzām kristoties. Un Tās Kungs atgādina mums par solījumu, kuru mēs saņēmām, kad tikām konfirmēti par Baznīcas locekli — solījumu, kas saka, ka mēs varēsim saņemt Svēto Garu. Tē tie vārdi no Svētā Vakarēdiena lūgšanas: „Viņi ir ar mieru pieņemt Tāva Dēla Vārdu un vienmēr atcerēties Viņu un pildīt Viņa baušļus, kurus Viņš tiem devis; lai Viņa Gars varētu vienmēr būt ar viņiem” (M&D 20:77).

Mums var būt Viņa Gars, kad mēs turam šo derību. Pirmkārt, mēs apsolām pieņemt Viņa Vārdu. Tās nozīmē, ka mums jāuztver sevi kā cilvēkus, kas pieder Viņam. Savā dzīvē pirmajā vietā mēs liksim Viņu. Mēs gribēsim drīzāk to, ko grib Viņš, nekā to, ko paši gribam, vai arī to, ko mums māca pasaule iekārot. Tik ilgi, kamēr mēs vispirms mīlēsim pasaules lietas, mums nebūs miers sevī. Uzskats, ka caur materiāliem labumiem sasniegtais komforts ir ģimenes vai tautas ideāls, labākajā gadījumā to sadalīs.² Ideāls, kurš mudina citu labā darīt to, ko Tās Kungs būtu vēlēšies, lai mēs darām — kas dabiski izriet no tā, ka mēs pieņemam Viņa Vārdu — var pacelt mūs garīgā līmenī, kas ir kā neliela daļa no Debesīm uz zemes.

Otrkārt, mēs apsolām vienmēr Viņu atcerēties. Mēs to darām katru reizi, kad lūdzam Viņa Vārdā. Īpaši tad, kad mēs lūdzam Viņa piedošanu, kas mums ir jādara bieži, mēs atceramies Viņu. Šajā brīdī mēs atceramies Viņa upuri, kas padara iespējamu grēku nožēlošanu un piedošanu. Kad mēs lūdzam, mēs atceramies Viņu kā mūsu aizstāvi Tēva priekšā. Sajūtot piedošanu un mieru, mēs

atceramies Viņa pacietību un Viņa bezgalīgo mīlestību. Šīs atmiņas pilda mūsu sirdi ar mīlestību.

Savu solījumu, atcerēties Viņu, mēs turam arī tad, kad kā ģimene mēs lūdzam kopā un kad mēs lasām Svētos Rakstus. Ģimenes lūgšanas laikā pie brokastu galda, viens bērns var lūgt par otru, lai tas tiktu svētīts un lai tajā dienā tas veiksmīgi tiktu galā ar eksāmenu vai kādu uzstāšanos. Kad svētības tiks saņemtas, svētais bērns atcerēsies rīta mīlestību un Aizstāvja laipnību, kura Vārdā tika teikta lūgšana. Sirdis tiks vienotas mīlestībā.

Mēs turam savu derību, atcerēties Viņu, katru reizi, kad sapulcinām savu ģimeni, lai lasītu Svētos Rakstus. Tie liecina par To Kungu Jēzu Kristu, jo tas ir un vienmēr ir bijis praviešu vēstījums. Pat ja bērni neatceras vārdus, tie atcerēsies Svēto Rakstu patieso autoru, Jēzu Kristu.

Treškārt, mēs apsolām, ka, pieņemot Svēto Vakarēdienu, mēs turēsim Viņa baušļus, visus baušļus. Prezidents Dž. Rūbens Klarks, jaunākais (1871–1961) Augstākā prezidija padomnieks, vispārējās konferences runā lūdzot pēc vienotības — viņš to darīja vairākas reizes — brīdināja mūs, lai mēs neesam izvēlīgi attiecībā uz baušļiem, kurus ievērot. To viņš paskaidroja šādā veidā: „Tas Kungs mums nav devis neko, kas būtu nelietderīgs vai nevajadzīgs. Viņš ir piepildījis Svētos Rakstus ar lietām, kuras mums ir jādara, lai mēs varētu iegūt pestīšanu.”

Prezidents Klarks turpināja: „Tad, kad mēs pieņemam Svēto Vakarēdienu, mēs noslēdzam derību paklausīt Viņa baušļiem un turēt tos. Un nav nekādu izņēmumu. Nav nekādu atšķirību starp baušļiem.”³ Prezidents Klarks mācīja, ka tieši tāpat, kā mēs nožēlojam visus grēkus un nevis tikai vienu, tā arī mēs apņemamies turēt visus baušļus. Lai arī izklausās grūti, tomēr tas nav sarežģīti. Mēs vienkārši pakļaujamies Glābēja ietekmei un apsolām būt paklausīgi jebkam, ko Viņš mums pavēlēs (skat. Mosijas 3:19). Tā ir pakļaušanās Jēzus Kristus ietekmei, kas ļaus mums būt saistītiem kā ģimenei, kā Baznīcai un kā Debesu Tēva bērniem.

Tas Kungs caur Savu pravieti nodod šīs pilnvaras pazemīgiem kalpiem. Tad ticība var pārvērst mūsu aicinājumu, tādu kā mājskolotājs vai apmeklējošā māsa, par uzdevumu, ko mēs saņemām no Tā Kunga. Mēs sekojam Viņam, atbilstoši Viņa pavēlei. Parasts vīrs un par viņu jaunākais pārinieks — pusaudzis ieiet mājās, sagaidot, ka debesu spēki palīdzēs tiem nodrošināt to, ka ģimenes tiek vienotas un ka tajās nav nedz cietsirdības, nedz melu, nedz

aprunāšanas, nedz ļauna runāšanas (M&D 20:54). Ticība tam, ka Tas Kungs aicina Savus kalpus, palīdzēs mums neievērot viņu vājības, kad tie mūs norās. Mēs redzēsim viņu labos nodomus daudz skaidrāk nekā viņu cilvēciskās vājības. Mums būs daudz mazāka iespēja justies aizvainotiem un daudz lielāka iespēja just pateicību Skolotājam, kas viņus aicināja.

Šķēršļi ceļā uz vienotību

Ir daži baušļi, kurus pārkaļķojot, tiek iznīcināta vienotība. Daži no šiem baušļiem ir saistīti ar to, ko mēs sakām, bet citi ar to, kā mēs atbildam uz to, ko citi saka. Mēs nedrīkstam teikt neko sliktu ne par vienu cilvēku. Mums ir jāmeklē labais katrā cilvēkā un, kad vien varam, jārunā labu citam par citu.⁴

Tajā pašā laikā mums ir jānostājas pret tiem, kas runā necienīgi par svētām lietām, jo tas aizvairo Garu, tādējādi izraisot strīdus un apjukumu. Prezidents Spensers V. Kimbals (1895–1985) parādīja veidu, kādā pretoties ne-strīdoties, kad gulēja slimnīcas gultā un lūdza apmeklētāju, kurš vilšanās brīdī nelietīgi izmantoja Tā Kunga Vārdu:

„Lūdzu! Lūdzu! Tas ir mans Kungs, kura Vārdu jūs nievājat.”

Iestājās nāves klusums, un tad nospiesta balss čukstus teica: „Atvainojiet.”⁵ Iedvesmots, mīlestības pilns rājiens, var kļūt par aicinājumu uz vienotību. Atturēšanās norāt, kad Svētais Gars uz to mudina, noved pie nesaņķaņas.

Ja mēs gribam būt vienoti, pastāv baušļi, kas mums ir jāievēro un kas ir saistīti ar to, kā mēs jūtamies. Mums ir jāpiedod un nav jātur ļauns prāts uz tiem, kas mūs ir aizvainojuši. Glābējs rādīja piemēru uz krusta: „Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara” (Lūkas 23:34). Mēs nepazīstam to cilvēku sirdis, kas mūs aizvairo. Tāpat arī mēs nezinām mūsu pašu dusmu un sāpju visus cēloņus. Apustulis Pāvils mācīja, kā mīlēt nepilnīgu cilvēku pasaulē, pie kuras piederam arī mēs, sakot: „Mīlestība ir lēnprātīga, mīlestība ir laipna, tā neskauž, mīlestība nelielās, tā nav uzpūtīga. Tā neizturas piedauzīgi, tā nemeklē savu labumu, tā neskaistas, tā nepiemin ļaunu” (1. korintiešiem 13:4–5). Un tad viņš izteica svinīgu brīdinājumu — atturēties no citu cilvēku kļūdu apspriešanas un aizmirst savas kļūdas, kad rakstīja: „Mēs tagad visu redzam miklaini, kā spoguļi, bet tad vaigu vaigā; tagad es atzīstu

tik pa daļai, bet tad atzišu pilnīgi, kā es pats esmu atzīts” (1. korintiešiem 13:12).

Svētā Vakarēdiena lūgšana var atgādināt mums katru nedēļu par to, kā vienotības dāvana nāk caur paklausību Jēzus Kristus evaņģēlija likumiem un priekšrakstiem. Kad mēs turam savas derības, pieņemot Viņa Vārdu, vienmēr Viņu atcerēties un turēt visus Viņa baušļus, mēs saņemsim Viņa Gara sabiedrību. Tas mīkstinās mūsu sirdis un vienos mūs. Taču ir divi brīdinājumi, kuri nāk kopā ar šo apsolījumu.

Pirmkārt, Svētais Gars paliek kopā ar mums tikai tad, ja mēs paliekam šķīsti un brīvi no mīlestības pret pasauli lietām. Izvēle, kas mūs atraipā, atstums Svēto Garu. Gars mājō tikai pie tiem, kas izvēlas To Kungu un nevis pasauli. „Esat šķīsti” (3. Nefijs 20:41; M&D 38:42) un mīliet Dievu ar visu savu „sirdi, ... ar visu savu spēku, prātu un izturību” (M&D 59:5) nav ieteikumi, bet baušļi. Un šie baušļi ir nepieciešami Gara klātbūtnei, bez kuras mēs nevaram būt vienoti.

Vēl viens brīdinājums ir sargāties no lepnības. Vienotība, kas nāk pie ģimenēm vai pie cilvēkiem, kurus Gars ir padarījis pazemīgus, nesīs lielu spēku. Ar šo spēku nāks arī pasaules atzinība. Neatkarīgi no tā, vai šī atzinība nes uzslavu vai skaudību, tā var novest mūs līdz lepnībai. Tās aizvainotu Garu. Taču pastāv aizsardzība pret lepnību, pret šo drošo vienotības trūkuma avotu. Tās slēpjas tajā, lai saskatītu to, ka svētības, kuras Dievs izlej pār mums, ir ne tikai Viņa labvēlības zīme, bet iespēja apvienoties ar tiem, kas mums ir apkārt, dziļākā kalpošanā. Vīrs un viņa sieva mīlēt būs vienoti, izmantojot savas līdzības, lai saprastu viens otru un savas atšķirības, lai papildinātu viens otru, kalpojot viens otram un tiem, kas ir tiem apkārt. Tādā pašā veidā mēs varam būt vienoti ar tiem, kas nepieņem mūsu mācību, bet kuriem ar mums ir kopīga vēlme, svētīt mūsu Debesu Tēva bērņus.

Mēs varam kļūt par miera nesējiem, kas ir cienīgi, lai tos sauktu par svētītiem un par Dieva bērņiem (skat. Mateja 5:9).

Dievs, mūsu Tēvs, dzīvo. Viņa mīļotais Dēls, Jēzus Kristus, ir šīs Baznīcas galva, un Viņš piedāvā miera karogu visiem, kuri to pieņems. Dzīvosim visi tā, lai būtu šī miera karoga cienīgi.

ATSAUCES

1. Skat. Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5. izdevums. (1939), 131.
2. Skat. Harold B. Lee, *Stand Ye in Holy Places* (1974), 97.
3. Conference Report, 1955. gada aprīlis, 10–11.
4. Skat. David O. McKay, Conference Report, 1967. gada oktobris, 7–8.
5. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W Kimball* (Melhisedeka priesterības un Sieviešu Palīdzības biedrības mācību kurss, 2006), 157.

IEROSINĀJUMI MĀJSKOLOTĀJIEM

Pēc tam, kad lūgšanu pilni esat studējuši šo vēstījumu, dalieties tajā, izmantojot metodes, kas mudina piedalīties tos, kurus jūs mācāt. Tālāk sniegti dažādi piemēri:

1. Uz atsevišķas papīra lapas uzrakstiet trīs solījumus, kurus mēs dodam katru nedēļu, pieņemot Svēto Vakarēdianu. Rādot papīru, apspriediet to, ko nozīmē konkrētais solījums un kā jūs varat to izpildīt.

2. Pirms dodaties ciemos, sagrieziet no papīra izgatavotu sirdi trīs daļās un pielieciet tām apzīmējumus *Izmaiņas*, *Sabiedrība* un *Ticība*. Sāciet, paskaidrojot, ka mēs kļūsim vienoti un vienas sirds. Tad parādiet papīra sirds daļu ar apzīmējumu „Izmaiņas”. Izlasiet vai paskaidrojiet to, ko prezidents Airings bija domājis ar „izmainīt mūsu raksturu”, un palūdziet ģimenei sniegt piemērus tam, kā mainīties. Atkārtojiet to pašu ar pārējām divām sirds daļām. Beiguši spēlējiet ar papīra sirdi, palūdziet ģimeni pastāstīt par veidiem, kādos tie var kļūt par vienu sirdi.

3. Izlasiet, vai palūdziet ģimenes locekļus izlasīt kādu daļu no vēstījuma pirmām divām sadaļām. Parunājiet par to, kā ģimene, neskatoties uz to, ka to veido atsevišķi cilvēki, var būt vienota. Parādiet, kā vienu diega pavedienu var viegli saņemt, bet daudzi pavedieni satīti kopā ir stiprāki. Uzsveriet, ka ģimene ir stiprāka tad, kad tā ir vienota.